

Zaak C-283/24 [Barouk]ⁱ

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

23 april 2024

Verwijzende rechter:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias (Cyprus)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 maart 2024

Verzoekende partij:

B. F.

Verwerende partij:

Republiek Cyprus, vertegenwoordigd door het hoofd van de dienst Asiel

Voorwerp van het hoofdgeding:

Beroep van verzoeker in het hoofdgeding tegen het besluit van 7 februari 2022 van de dienst Asiel, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, en tegen het in dezelfde procedure genomen terugkeerbesluit, waarvan de uitvoering evenwel is geschorst tot de beslissing van de verwijzende rechter op het beroep.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van artikel 46, leden 1 en 3, van richtlijn 2013/32/EU in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in samenhang met de verplichting van individuele beoordeling [artikel 4, lid 3,

ⁱ De onderhavige zaak wordt aangeduid met een fictieve naam die niet overeenkomt met de werkelijke naam van een partij in de procedure.

onder c), van richtlijn 2011/95/EU], van samenwerking (artikel 4, lid 1, van dezelfde richtlijn) en van loyale samenwerking (artikel 4, eerste alinea, VEU) – Artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1) Moet artikel 46, leden 1 en 3, van richtlijn 2013/32/EU, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in samenhang met de verplichting van individuele beoordeling als bedoeld in artikel 4, lid 3, onder c), van richtlijn 2011/95/EU, de verplichting van samenwerking als bedoeld in artikel 4, lid 1, van die richtlijn en de in artikel 4, lid 1, VEU neergelegde verplichting van loyale samenwerking, aldus worden uitgelegd dat, bij gebreke van een uitdrukkelijke nationale bepaling die de in artikel 46 bedoelde rechterlijke instantie de bevoegdheid verleent om de verzoeker te verwijzen voor een medisch onderzoek, deze rechterlijke instantie aan dat artikel rechtstreeks de bevoegdheid kan ontnemen om een medisch onderzoek van de verzoeker te gelasten, wanneer hij dit noodzakelijk acht voor een volledig en ex nunc onderzoek van een verzoek om internationale bescherming?

2) Moet artikel 46, leden 1 en 3, van richtlijn 2013/32/EU, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest en in samenhang met de verplichting van individuele beoordeling als bedoeld in artikel 4, lid 3, onder c), van richtlijn 2011/95/EU, de verplichting van samenwerking als bedoeld in artikel 4, lid 1, van die richtlijn en de in artikel 4, lid 1, VEU neergelegde verplichting van loyale samenwerking aldus worden uitgelegd dat, bij gebreke van een uitdrukkelijke nationale bepaling die de in artikel 46 bedoelde rechterlijke instantie de bevoegdheid verleent om de verzoeker te verwijzen voor een medisch onderzoek, en bij uitbreiding, bij gebreke van een uitdrukkelijke regeling inzake een verwijzingsprocedure voor medisch onderzoek waarover de nationale rechter beschikt, deze rechterlijke instantie aan dit artikel rechtstreeks de bevoegdheid ontleent om de beslissingsautoriteit (die altijd partij is in de procedure voor de nationale rechter) te gelasten de regeling van artikel 18 van richtlijn 2013/32/EU in werking te stellen en de nationale rechter de resultaten van een medisch onderzoek van de verzoeker over te leggen?

3) Moet artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat de middelen voor de uitvoering van een volledig en ex nunc onderzoek van een verzoek om internationale bescherming tot de procedurele autonomie van de lidstaten behoren? Zo ja, moet artikel 46, leden 1 en 3, van richtlijn 2013/32/EU, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest en in samenhang met de verplichting van individuele beoordeling als bedoeld in artikel 4, lid 3, onder c), van richtlijn 2011/95/EU, de verplichting van samenwerking als bedoeld in artikel 4, lid 1, van die richtlijn en de in artikel 4, lid 1, VEU neergelegde verplichting van loyale samenwerking aldus worden uitgelegd dat, bij ontbreken van een uitdrukkelijke nationale bepaling die de in artikel 46 bedoelde rechterlijke instantie de

bevoegdheid verleent om de verzoeker te verwijzen voor een medisch onderzoek, en bij uitbreiding, bij gebreke van een uitdrukkelijke regeling inzake een verwijzingsprocedure voor medisch onderzoek waarover de nationale rechter beschikt, deze rechterlijke instantie aan dit artikel rechtstreeks de bevoegdheid ontleent om de beslissingsautoriteit (die altijd partij is in de procedure voor de nationale rechter) te gelasten de regeling van artikel 18 van richtlijn 2013/32/EU in werking te stellen en de nationale rechter de resultaten van een medisch onderzoek van de verzoeker over te leggen, wanneer de nationale regeling volgens die rechter niet beantwoordt aan de vereisten van het doeltreffendheidsbeginsel?

4) Moet artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU, gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat bij ontbreken van een geschikte regeling ter verzekering van een individueel, volledig en ex nunc onderzoek als bedoeld in artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU, aan de waarborgen van die artikelen is voldaan wanneer de nationale rechterlijke instantie bevoegd is om een besluit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming nietig te verklaren?

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen en rechtspraak

Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: „VEU”): artikelen 4, lid 1 en 3, en 19, lid 1 en 3, onder b).

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: „VWEU”): artikelen 78 en 267.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”): artikelen 18 en 47.

Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60): artikelen 18 en 46, leden 1 en 3.

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9): artikel 4, leden 1 en 3, onder c).

Arresten van het Hof van de Europese Unie van 4 december 1974, Van Duyn / Home Office, C-41/74, EU:C:1974:133; 19 januari 1982, Becker, C-8/81, EU:C:1982:7; 22 juni 1989, Fratelli Constanzo / Gemeente Milaan, C-103/88, EU:C:1989:256; 26 juli 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591; 25 januari 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36; 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584; 29 juli 2019, Torubarov, C-556/17, EU:C:2019:626; 19 maart 2020, PG,

C-406/18, EU:C:2020:216, en 29 juni 2023, International Protection Appeals Tribunal e.a. (Bomaanslag in Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523.

Aangevoerde nationale bepalingen

Wet betreffende de rechterlijke organisatie van 1960, zoals herhaaldelijk gewijzigd, waarvan de tweede wijziging van 2023 hier relevant is: artikel 34A.

Wet betreffende de procedure van een prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie (1/2008): artikelen 3 en 5.

Wet betreffende de oprichting en werking van de administratieve rechter voor internationale bescherming (Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostrasias; hierna: „DDDP”) van 2018, zoals herhaaldelijk gewijzigd, waarvan de tweede wijziging van 2023 hier relevant is: artikel 11.

Vluchtelingenwet van 2000, zoals herhaaldelijk gewijzigd, waarvan de tweede wijziging van 2023 hier relevant is: artikelen 15 (medisch en psychologisch onderzoek van de verzoeker), 16 (omzetting in de nationale rechtsorde van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95) en 18, derde alinea, onder c) (beoordeling van een verzoek om internationale bescherming op individuele basis).

Reglementen van orde van de administratieve rechter voor internationale bescherming („DDDP”) van 2019 (3/2019): artikelen 7 en 10.

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Verzoeker in het hoofdgeding is afkomstig uit Libanon en bezit een Libanees paspoort. Hij is het grondgebied van Cyprus op illegale wijze binnengekomen via de niet door de regering gecontroleerde gebieden. Op 4 september 2018 heeft hij internationale bescherming aangevraagd. Met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst had achtergelaten heeft verzoeker bij de aanvraag eenvoudig ingevuld: „politieke gronden – bedreiging – gevaar”. Met bijstand van een tolk hebben op achtereenvolgens 5 en 26 augustus en 9 september 2020 gesprekken plaatsgevonden met een medewerker van wat thans het Asielagentschap van de Europese Unie (EUAA) is.
- 2 In die gesprekken heeft verzoeker verklaard dat hij Libanees onderdaan is, maronitisch christen en aanhanger van de Kataeb-partij, en dat hij in zijn jeugd aan de militaristische vleugel daarvan had deelgenomen als „militair musicus”. Hij heeft zijn land 20 jaar geleden verlaten. Hij heeft verklaard gehuwd te zijn, en dat zijn echtgenote afkomstig is uit een derde land, waar zij woont met hun kind. Hij heeft alleen contact met zijn moeder, naar hij beweert omdat zijn overige familieleden het regiem steunen en hem bespioneren. Hij heeft veel landen bezocht, omdat hij in Libanon, sinds hij zijn militaire training daar heeft afgebroken, voortdurend blootstaat aan valse beschuldigingen waarop de

doodstraf staat, als zou hij sympathiseren met de Islamitische Staat (ISIS) of spioneren voor Israël. Om reden van zijn overtuigingen en zijn onwilligheid om samen te werken met het regiem is hij een doelwit geworden van zowel de Libanese geheime dienst als die van Syrië, alsmede van verschillende militaire en terroristische organisaties. Verzoeker heeft eveneens verteld, zij het – volgens de verwijzende rechter – op tamelijk verwarde en niet bijzonder geloofwaardige wijze, over ontvoeringen en een moordaanslag, en beweert te zijn gemarteld door diensten van Libanon en van Syrië.

- 3 Op 25 januari 2022 heeft een medewerker van de dienst Asiel bij het hoofd van die dienst een rapport ingediend met het advies de asielaanvraag af te wijzen. Dit rapport werd door het hoofd van de dienst op 7 februari 2022 goedgekeurd. De dienst Asiel heeft bij de beoordeling van het verhaal van verzoeker daarin drie hoofdonderdelen onderscheiden, waarvan het eerste, betreffende zijn identiteit en andere persoonsgegevens en land van herkomst, werd aanvaard, omdat de desbetreffende informatie in detail en zonder lacunes of tegenstrijdigheden werd gegeven, en door externe bronnen werd bevestigd. Het tweede onderdeel van zijn verhaal, betreffende zijn problemen met de diverse instanties in Libanon, werd verworpen omdat verzoeker geen daadwerkelijk probleem heeft aangetoond. Verzoeker is na betaling van een boete officieel vrijgesteld van militaire dienst. Evenmin aanvaard werd het derde onderdeel van zijn verhaal, dat onlosmakelijk met het tweede onderdeel is verbonden en eruit bestaat dat hij zou zijn gemarteld door Libanese, Syrische en militaire diensten. Geconstateerd werd dat de verklaringen van verzoeker dienaangaande niet de elementen bevatten die zouden wijzen op werkelijk persoonlijk beleefde gebeurtenissen. Derhalve was de dienst Asiel van oordeel dat niet was gebleken van gegronde vrees voor vervolging of gevaar van ernstige schade wanneer verzoeker naar zijn land zou terugkeren, en dat er derhalve geen grond is om internationale bescherming te verlenen.
- 4 Verzoeker werd op 31 maart 2022 van dit afwijzende besluit in kennis gesteld. Hij heeft hiertegen op 12 april 2022 beroep ingesteld bij de Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostatias (administratieve rechter voor internationale bescherming (hierna: „DDDP”, of „verwijzende rechter”). Voorafgaand had hij op 11 april 2022 een verzoek om rechtsbijstand ingediend, dat op 7 december 2022 werd afgewezen. In de procedure voor de verwijzende rechter is verzoeker in persoon verschenen, zonder bijstand van een raadsman.
- 5 Op 16 oktober 2023 heeft de DDDP partijen opgeroepen om hun standpunten toe te lichten inzake zijn voornemen een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen bij het Hof van Justitie van de Europese Unie. De Republiek Cyprus heeft, in de persoon van het hoofd van de dienst Asiel (hierna: „verweerder”), schriftelijke opmerkingen ingediend, waarin hij betoogde dat er in casu geen gronden zijn voor een prejudiciële verwijzing, aangezien de uitlegging van de relevante bepalingen van het Unierecht duidelijk is, en dat de DDDP, wanneer deze van oordeel is dat verzoeker ten onrechte niet is verwezen voor een medisch onderzoek, het bestreden besluit kan vernietigen. Verzoeker heeft geen opmerkingen ingediend.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 6 Volgens de verwijzende rechter heeft verzoeker, die is verschenen in persoon en zonder de bijstand van een raadsman, zijn standpunt naar voren gebracht, op dikwijls onbegrijpelijke wijze, dat hij sinds twintig jaar om reden van zijn overtuigingen wordt vervolgd. Hij betoogt dat Libanon na de burgeroorlog in handen is gevallen van een terroristische organisatie, en dat het besluit van de dienst Asiel onterecht is, hetzij wegens gebrek aan kennis bij verweerder, hetzij onder invloed van zijn politieke tegenstanders. Hij wijst erop dat hij door de aanwezigheid van een Arabisch sprekende tolk bang was dat informatie zou worden doorgespeeld en gevoelige informatie daarom had achtergehouden.
- 7 Verweerder heeft opnieuw zijn conclusies aangaande de geloofwaardigheid van verzoeker uiteengezet, met vermelding van de tegenstrijdig, onsamenhangend of te algemeen geachte punten, en herhaald dat verzoeker naar zijn oordeel bij terugkeer naar zijn land van herkomst geen risico loopt op vervolging of ernstige schade.
- 8 Met betrekking tot het voornemen van de verwijzende rechter om een verzoek tot het Hof te richten om een prejudiciële beslissing over de mogelijkheid om verzoeker voor een medisch onderzoek te verwijzen, of om het bevoegde administratieve orgaan te verplichten een dergelijk medisch onderzoek te laten verrichten, stelt verweerder dat niet aan de voorwaarden voor het indienen van een prejudicieel verzoek wordt voldaan. Verweerder betoogt onder meer dat de verwijzende rechter zich op het punt van de onderhavige vragen kan laten leiden door recente uitspraken van de Anotato Dikastirio (nationale hoogste rechter), en dat de verwijzing voor een medisch onderzoek ter beoordeling staat aan de administratieve organen, aangezien deze mogelijkheid deel uitmaakt van hoofdstuk II van richtlijn 2013/32, dat betrekking heeft op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg.
- 9 Wat de inhoud van de voorgestelde vragen betreft, betoogt verweerder dat de verwijzing van een verzoeker voor een medisch onderzoek is voorbehouden aan het oordeel van de dienst Asiel (zie artikel 15 van de vluchtelingenwet). Overigens is het toezicht op de toepassing van artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 een zaak voor de lidstaten, zoals blijkt uit het arrest van het Hof van 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584. Verweerder herinnert tevens aan het arrest van het Hof van 9 juni 2023, International Protection Appeals Tribunal e.a. (Bomaanslag in Pakistan), C-756/21, EU:C:2023:523, punten 28 tot en met 94, waaruit zijns inziens de bevoegdheid van de beslissingsautoriteit voortvloeit om zelf een deskundigenonderzoek naar de psychologische gezondheid van een verzoeker te laten verrichten. Verweerder betoogt ten slotte, met verwijzing naar het arrest van 4 oktober 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801 (punten 92 tot en met 96), dat wanneer de DDDP niet in staat is om feitelijk en rechtens een ex nunc en volledige beoordeling te verrichten, de nationale wetgeving, bij artikel 11, lid 6, van de wet betreffende de oprichting en werking van de administratieve rechter voor internationale bescherming, de nodige

waarborgen ter zake bevat, door de DDDP in staat te stellen de beslissende autoriteit te gelasten antwoord te geven op bepaalde vragen.

- 10 Hoewel verzoeker daartoe in de gelegenheid werd gesteld, heeft hij geen opmerkingen ingediend met betrekking tot het voornemen van de DDDP om prejudiciële vragen voor te leggen aan het Hof.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 11 Volgens de nationale wetgeving vindt het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming plaats in twee fasen, de eerste voor een administratief orgaan, en de tweede voor een rechterlijke instantie. De aan het ministerie van Binnenlandse Zaken onderworpen (artikel 2 van de vluchtelingenwet) dienst Asiel is de „beslissingsautoriteit” in de zin van artikel 2, onder f), van richtlijn 2013/32. De DDDP is de „rechterlijke instantie van eerste aanleg” als bedoeld in artikel 46, lid 3, van dezelfde richtlijn, die op grond van die bepaling en van artikel 11, lid 3, onder a), van de wet betreffende de oprichting en werking van de [DDDP] een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische aspecten van de zaak verricht en uiteindelijk beslist of zij het bestreden besluit van het administratieve orgaan zal bevestigen of nietig verklaren.
- 12 De verplichting om elk verzoek om internationale bescherming individueel te beoordelen, en daarbij rekening te houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is uitdrukkelijk neergelegd in artikel 4, lid 1 en 3, onder c), van richtlijn 2011/95 en aanvaard in de vaste rechtspraak van het Hof (zie bij voorbeeld arrest van 19 maart 2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, punt 29). In het onderhavige geval worden de verklaringen van verzoeker in het hoofdgeding, zowel in de administratieve als in de rechterlijke procedure, gekenmerkt door een gebrek aan samenhang en geloofwaardigheid. Het administratieve orgaan heeft echter geen psychologisch of ander medisch onderzoek naar zijn geestelijke en lichamelijke gezondheid laten verrichten betreffende aanwijzingen van vervolging in het verleden, ernstige schade of aanwijzingen van marteling of andere ernstige daden van lichamelijk of geestelijk geweld. De verwijzende rechter acht een medisch en wetenschappelijk onderzoek en een daarop gebaseerde diagnose derhalve nodig om te beoordelen of de ernstige onsamenhangendheid en ongeloofwaardigheid op factoren van medische aard berusten.
- 13 Het nationale recht (artikel 15 van de vluchtelingenwet) geeft het administratieve orgaan uitdrukkelijk de bevoegdheid om de verzoeker naar een arts en/of psycholoog te verwijzen. Er geldt echter geen overeenkomstige bevoegdheid voor de DDDP, die slechts bevoegd is om een „administratief orgaan [te] gelasten om, binnen een door de rechter vast te stellen termijn, te antwoorden op een vraag betreffende het onderzochte en litigieuze vraagstuk” (Wet betreffende de oprichting en werking van de [DDDP], artikel 11, lid 6). Verweerder beroept zich voorts op twee recente uitspraken van de Anotato Dikastirio van de Republiek Cyprus, die zijn gewezen op verzoek van de procureur-generaal van de Republiek

om een bijzonder bevel „certiorari”, dat wil zeggen een verzoek dat is gericht tegen een beslissing van een lagere rechter wegens overschrijding of ontbreken van bevoegdheid of een kennelijke rechtsfout (uitspraak op het verzoek van de procureur-generaal van de Republiek om een bijzonder bevel certiorari betreffende een beschikking van de [DDDP] van 10 februari 2023 inzake beroep nr. 7386/22, civiel verzoek nr. 31/2023 van 7.4.2023, respectievelijk uitspraak op het verzoek van de procureur-generaal van de Republiek om een bijzonder bevel certiorari betreffende een beschikking van de [DDDP] van 10.2.2023, civiel beroep nr. 30/2023 van 15.5.2023). In deze uitspraken heeft de Anotato Dikastirio geoordeeld dat de DDDP zijn bevoegdheid en rechtsmacht heeft overschreden door te gelasten de appelland in kwestie voor een medisch onderzoek te verwijzen. De verwijzende rechter wijst er echter op dat het vraagstuk van zijn bevoegdheid om een medisch deskundigenonderzoek te gelasten in die zaken niet werd onderzocht in het licht van artikel 11, lid 3, van de wet betreffende de oprichting en werking van de [DDDP], waarin wordt herinnerd aan de volledige en *ex nunc* toetsing van het bestreden besluit die de DDDP dient te verrichten.

- 14 Het Hof heeft geoordeeld „dat de lidstaten krachtens artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 verplicht zijn hun nationale recht zodanig in te richten dat de behandeling van de bedoelde beroepen een onderzoek, door de rechter, omvat van alle elementen feitelijk en rechtens aan de hand waarvan hij een geactualiseerde beoordeling van het specifieke geval kan maken” (arrest van 25 juli 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, punt 110). Voorts is geoordeeld dat het litigieuze artikel 46, lid 3, waarin het vereiste van een volledig en *ex nunc* onderzoek is neergelegd, een Unieregel met directe werking is (arrest van 29 juli 2019, *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, punt 73). De verwijzende rechter koestert twijfel of hij een dergelijk onderzoek kan laten verrichten wanneer hij niet bevoegd is de verzoeker te verwijzen voor een medisch onderzoek, het belang waarvan ook door het Hof is erkend [arresten van 19 maart 2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, punt 31, en 29 juni 2023, *International Protection Appeals Tribunal e.a. (Bomaanslag in Pakistan)*, C-756/21, EU:C:2023:523, punt 60]. Volgens het Hof „kan het nuttig blijken om andere onderzoeksmaatregelen te gelasten, zoals het in artikel 18, lid 1, eerste alinea, van richtlijn 2013/32 genoemde medisch onderzoek” (arrest van 19 maart 2020, PG, C-406/18, EU:C:2020:216, punt 31). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt evenwel niet of een dergelijke bevoegdheid rechtstreeks kan voortvloeien uit artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, dan wel of de erkenning ervan wordt overgelaten aan de procedurele autonomie van de lidstaten.
- 15 Concluderend acht de verwijzende rechter het nuttig dat verzoeker door een medisch deskundige wordt onderzocht, zodat hij zelf in staat is een individuele, volledige en geactualiseerde beoordeling van het verzoek om internationale bescherming uit te voeren, daarbij feitelijk en rechtens rekening houdend met alle elementen. Aangezien het nationale recht niet uitdrukkelijk voorziet in een bevoegdheid om een verzoeker te verwijzen voor een medisch onderzoek, vraagt de verwijzende rechter zich af of de directe werking van artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 de grondslag kan vormen voor erkenning van een zodanige

bevoegdheid (eerste prejudiciële vraag) dan wel van een bevoegdheid om de beslissingsautoriteit te gelasten een dergelijk onderzoek te laten verrichten indien hij dit noodzakelijk acht (tweede prejudiciële vraag).

- 16 Wat betreft de middelen waarin de nationale wetgeving voorziet om de in artikel 15 van de vluchtelingenwet bedoelde symptomen en aanwijzingen te constateren, heeft de Anotato Dikastirio geoordeeld dat de verwijzende rechter niet over de bevoegdheid beschikt om de beslissingsautoriteit te gelasten een verzoeker wiens beroep hij behandelt aan een specifiek medisch of psychologisch onderzoek te onderwerpen. De verwijzende rechter maakt zich echter zorgen of de mogelijkheid om het administratieve orgaan vragen te stellen over het feit dat verzoeker niet voor een medisch onderzoek is verwezen, hem in staat stelt om het „uitputtende en geactualiseerde onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming” van de verzoeker uit te voeren. De verwijzende rechter zou natuurlijk nuttige informatie van de beslissingsautoriteit kunnen krijgen over de redenen waarom een medisch onderzoek niet nuttig of noodzakelijk werd geacht. In het geval dat het oordeel van de verwijzende rechter echter afwijkt van dat van de beslissingsautoriteit, staat hem geen enkel middel ter beschikking om ambtshalve een geactualiseerd beeld te verkrijgen van de gezondheidssituatie van de verzoeker en te gelasten het onderzoek naar de in artikel 15 van de vluchtelingenwet bedoelde aanwijzingen en/of symptomen te verrichten dat door die autoriteit achterwege werd gelaten.
- 17 Voorts wordt, volgens de verwijzende rechter, een verzoeker om internationale bescherming weliswaar de mogelijkheid gegeven om zelf [de resultaten van] een medisch onderzoek over te leggen, maar kan er niet van worden uitgegaan dat de verzoeker inziet welke documenten voor de beoordeling van zijn verzoek relevant zijn, met name in het onderhavige geval waarin verzoeker niet in rechte wordt vertegenwoordigd. Voor het geval geoordeeld zou worden dat de middelen waarover de rechter bij zijn onderzoek uit hoofde van artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 beschikt, binnen de procedurele autonomie van de lidstaten vallen, vraagt de verwijzende rechter zich af of zijn bevoegdheid om vragen te stellen aan de beslissingsautoriteit hem in staat stelt zijn verplichting om een volledig en ex nunc onderzoek van het verzoek om internationale bescherming uit te voeren, op effectieve wijze na te komen. Hij is van mening dat dit de uitoefening door een verzoeker van zijn recht op een individuele beoordeling van zijn geval uiterst moeilijk zou maken, en verzoekt derhalve om verduidelijking of hij het administratieve orgaan kan verplichten een medisch deskundigenonderzoek te laten verrichten wanneer de nationale regeling naar zijn oordeel niet beantwoordt aan de vereisten van het doeltreffendheidsbeginsel (derde prejudiciële vraag).
- 18 Indien de verwijzende rechter niet bevoegd wordt geacht om een verzoeker om internationale bescherming zelf te verwijzen voor een medisch onderzoek of om een administratief orgaan te verplichten een dergelijk onderzoek te laten verrichten, is deze rechter genoodzaakt om het bestreden negatieve besluit nietig te verklaren, omdat hij dit niet volledig en ex nunc kan toetsen. Het is derhalve

echter niet uitgesloten dat hij daarmee een overigens terecht besluit nietig verklaart, met het gevolg dat het verzoek om internationale bescherming opnieuw onderzocht moet worden. Een dergelijk verloop van de procedure lijkt niet goed te verenigen met het beginsel van een spoedige behandeling van verzoeken of met de efficiëntie van het asielstelsel. Het is daarom zeer twijfelachtig of wordt voldaan aan de vereisten van artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 en van artikel 47 van het Handvest (vierde prejudiciële vraag).

- 19 Gelet op al het bovenstaande acht de verwijzende rechter het nodig de prejudiciële vragen voor te leggen aan het Hof.

WERKDOCUMENT